

POSTANOWIENIE

Dnia 20 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z powództwa S. F.

przeciwko M. S.A. w K.

o odszkodowanie za naruszenie zasady równego traktowania w zatrudnieniu,
odszkodowanie za niegodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę i zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 czerwca 2017 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w O.
z dnia 24 marca 2016 r., sygn. akt V Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 24 marca 2016 r., V Pa (...) Sąd Okręgowy w O. oddalił apelację S. F. (powód) wniesioną od wyroku Sądu Rejonowego w O. z 19 grudnia 2013 r., IV P (...) oddalającego powództwo powoda o przywrócenie do pracy w Fabryce [...] „K.” Sp. z o.o. w O. (aktualnie M. S.A. w K. - pozwany), zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz Stowarzyszenia [x] w B. kwoty 5.000 zł. Sąd Okręgowy odstąpił od obciążania powoda kosztami postępowania apelacyjnego.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Okręgowego wniósł powód, zaskarżając go w części oddalającej apelację.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na

przesłance występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, odnoszącego się do problemu niedokonania przez Sąd drugiej instancji „prounijnej dynamicznej wykładni” przepisów art. 11³ k.p. oraz od 18^{3a} k.p. do art. 18^{3d} k.p. w zgodzie z prawem Unii Europejskiej tj. w szczególności art. 4 dyrektywy 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzania w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (Dz.U. UE L 2006 Nr 204, s. 23) oraz ogólnymi zasadami prawa Unii Europejskiej. Zdaniem pełnomocnika powoda, Sąd odwoławczy nie dokonał prounijnej dynamicznej wykładni przepisu art. 30 § 4 k.p. i art. 33 k.p. w kontekście prawa Unii Europejskiej, a szczególnie art. 2 ust. 1 dyrektywy 91/533/EWG z 14 października 1991 r. w sprawie obowiązku pracodawcy dotyczącego informowania pracowników o warunkach stosowanych do umowy lub stosunku pracy (Dz.U. WE L 1991 Nr 288, s. 32). Powyższe problemy interpretacyjne są zdaniem powoda istotne z uwagi na obowiązek prawidłowej implementacji dyrektyw UE, zasady prymatu prawa UE nad krajowym porządkiem prawnym oraz stosowania przez polskich pracodawców umów na czas określony dla obejścia prawa. Ponadto powód podniósł, że niezastosowanie przez Sąd odwoławczy prounijnej dynamicznej wykładni przepisów art. 11³ k.p., art. od 18^{3a} do 18^{3d} k.p., art. 30 § 4 k.p. i art. 33 k.p. świadczy o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Na wstępie Sąd Najwyższy stwierdza, że sposób sformułowania przez pełnomocnika skarżącego istotnego zagadnienia prawnego i jego uzasadnienie nie spełniają wymogów przedsądu wielokrotnie prezentowanych w orzeczeniach Sądu Najwyższego. Ponadto tak sformułowane zagadnienie prawne, po skonfrontowaniu go z podstawami skargi, przedstawionymi przez powoda, nie może zostać uznane za istotne zagadnienie prawne w sprawie. Brak jest bowiem merytorycznego i logicznego powiązania takiego zagadnienia z podstawami skargi. W szczególności,

przywołany we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania art. 4 dyrektywy 2006/54/WE nie stanowi właściwego wzorca normatywnego w okolicznościach faktycznych sprawy, gdyż przepis ten zawiera zakaz dyskryminacji w zatrudnieniu ze względu na płeć. Spór w postępowaniu sądowym zakończonym zaskarżonym wyrokiem nie dotyczył zaś zróżnicowane warunków zatrudnienia ze względu na płeć.

Odnosząc się do przesłanki oczywistej zasadności skargi, Sąd Najwyższy stwierdza, że powołanie się na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje pełnomocnika skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego uzasadniającego takie twierdzenie. Dla przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Aby można było stwierdzić oczywistą zasadność skargi, opartą na zarzucie niedokonania prounijnej wykładni, konieczne jest zidentyfikowanie przez pełnomocnika skarżącego jednoznacznego i oczywistego unijnego wzorca interpretacyjnego, do osiągnięcia którego należałoby dążyć przy wykładni przepisu prawa krajowego, który w przeciwnym razie byłby z prawem unijnym sprzeczny. Takiego wyводу nie ma w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.